

Basat en fets reals

Anit, mentre veia com baixaven satisfetes les dones d'una esquadra pel carrer de Sant Nicolau i pensava que era una llàstima que no fóra mixta, una parella d'uns vint anys al meu costat discutia: "-Que no, que no!!!..." deia el xic. Ella va intentar parlar però ell no la va deixar: "-Que no!!!... Mira-la com fa el "cabo"!" va dir, despectivament.

Jo, alertada, vaig observar les dones que formaven i vaig veure que ho feien igual de bé o de malament que els homes que desfilaven davant seu. Quan el vaig mirar fixament als ulls durant uns segons, volent preguntar-li quin problema tenia, ell va abaixar la mirada i va acabar de fumar, nerviosament, el cigarret. No va badar boca. Va passar l'esquadra femenina i ell va començar a aplaudir frenèticament els senyors que desfilaven darrere.

De camí a casa, reflexionava: Encara estem així? Què hem fet malament com a societat, quina educació hem donat als xiquets? Com pot ser que jo, que podia ser sa mare, tinga tan clara la igualtat de sexes i ell, que pràcticament ha nascut dins del procés d'integració, es negue rotundament a acceptar els canvis? I la xica, perquè callava? Realment li compensa tindre al costat un home així? Què serà el que vinga després? Li dirà com s'ha de vestir?

Crec que encara tenim un llarg camí per recórrer, sobretot amb els jóvens. Cal que les dones prenguen consciència que, encara que pensem que la festa és un tema menor, claudicar és el primer pas d'una llarga llista de concessions que no ens podem permetre. No és un problema individual, és de totes.

Fonèvol